Була гроза, і грім гримів,
Він так любив гриміти,
Що аж тремтів, що аж горів
На трави і на квіти.

Грім жив у хмарі, і з гори
Він бачив, хто що хоче:
Налив грозою грім яри,
Умив озерам очі.

А потім хмару опустив
На сад наш на щасливий
І натрусив зі сливи слив,
Щоб легше було сливі.

Та тут до грому навздогін
Заговорила груша:
"Трусніть і грушку, дядька грім,
Бо важко мені дуже..."

І дядько грім сказав собі:
"Потрушу я грушу,
Бо небеса вже голубі
Я покидати мушу".